

Δομήνικος Κοντολέων

Cave Canem

(Cave Canem: Προσοχή σκύλος)

ΑΘΗΝΑ 2019

Ο Δομήνικος Κοντολέων γεννήθηκε στις 8 Νοεμβρίου 1980 στην Αθήνα.

Έχει εργαστεί ως δημοσιογράφος στον έντυπο Τύπο. Δούλεψε επίσης στην Ελληνική Εθνική Επιτροπή της UNICEF (Τομέας Επικοινωνίας). Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια δημιουργικής και θεατρικής γραφής και είναι μέλος της θεατρικής ομάδας «Acting How?».

Έχει γράψει 4 βιβλία, με θέμα την ιστορία των Παναθηναϊκού, Ολυμπιακού, ΑΕΚ (2007-Εκδόσεις Παπαδόπουλος) και της Εθνικής Ομάδας (2008-Εκδόσεις Παπαδόπουλος).

Στο προσωπικό του blog, <https://dominikos.blogspot.com/> διατίθενται ελεύθερα προς ανάγνωση τα 4 θεατρικά έργα, που μέχρι σήμερα έχει δημιουργήσει.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6973396879

E-mail: dominikos26@gmail.com

Facebook: Dominikos Kontoleon

Το θεατρικό έργο γράφτηκε στα πλαίσια του Πέμπτου Εργαστηρίου Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θανάση Τριαρίδη, με θέμα την Ανάσταση.

Το θεατρικό έργο «Cave Canem» του Δομήνικου Κοντολέων διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Τζον

Ίγκριντ

Περίληψη

Τζον και Ίγκριντ.

Ένα ζευγάρι ερωτευμένο πέρα από τα όρια...

Ένα παιδί που έχει σημαδέψει για πάντα τις ζωές τους...

Και η ανάμνηση ενός σκυλιού, ίδια με βαριά σκιά πάνω από τα κεφάλια τους...

Θα δοκιμάσουν και θα ξεπεράσουν τις αντοχές τους...

Πάντα με στόχο να κρατήσουν ζωντανή την αγάπη τους...

Χωρίς να λογαριάζουν τις συνέπειες...

Κάπως έτσι είναι λοιπόν αυτή η ιστορία...

Ή μπορεί και κάπως αλλιώς...

*«...Πικρός, πικρός ήταν ο πόνος
και παράφορο, όλο και πιο παράφορο
γινόταν το τραγούδι του,
γιατί τραγουδούσε για τον έρωτα
που γίνεται τέλειος με τον
θάνατο...».*

*{Όσκαρ Ουάιλντ, «Το αηδόني και
το τριαντάφυλλο»}*

1.

(Μέσα σε ένα παιδικό δωμάτιο. Ένας άντρας γύρω στα 40 κάθεται σκεπτικός σε μια καρέκλα. Απέναντι του μια γυναίκα γύρω στα 35, προσπαθεί να ταισίει το γιο τους. Το παιδί είναι ολόκληρο τυλιγμένο με σεντόνια. Δε βλέπουμε τη μορφή του. Το φως πέφτει στον άντρα).

ΤΖΟΝ (απευθύνεται στη γυναίκα): Ωραία βραδιά σήμερα δε συμφωνείς; Ίσως όταν φάει το παιδί να κάνουμε μια βόλτα.

(Μικρή παύση).

Μια οικογένεια... Ήταν πάντα τ' όνειρό μας, θυμάσαι; Τώρα σας έχω απέναντί μου. Σας κοιτώ... Σας καμαρώνω.

(Η γυναίκα τον κοιτά χωρίς να μιλά. Συνεχίζει να προσπαθεί να ταισίει το παιδί. Ο Τζον χαμογελά. Σηκώνεται και πλησιάζει προς το παιδικό κρεβάτι. Κοιτά πρώτα το παιδί και ύστερα εκείνη. Τους χαμογελά ξανά).

Θυμάσαι όταν γεννήθηκε; Με πόση λαχτάρα περιμένα να σας δω. Αργούσαν να με φωνάξουν. Πολύ αργούσαν... Κι όταν τελικά ήρθε η στιγμή... Έτρεξα να τον καλοσωρίσω στον κόσμο. Έφτασα δίπλα σας... Σας κοίταξα. Και τότε... Θεέ μου, τι ευτυχία. Δε σας χόρταινα.

(Γυρνάει το βλέμμα του από την άλλη. Ακούγονται ελαφρά μουγκρίσματα).

Έτρεμα ολόκληρος... Δεν το πίστευα. Είχα στ' αλήθεια μπροστά μου το γιο μου. Κι εσύ... Πόσο όμορφη ήσουν... Παρά την ταλαιπωρία... Ένιωσα ολοκληρωμένος. Πατέρας... Ήμουν πλέον πατέρας. Είχα... Είχαμε φτιάξει τη δική μας οικογένεια. Ένα παιδί... Δικό μας... Πόσες φορές δεν το είχαμε συζητήσει, δεν το είχαμε ονειρευτεί. Και το κρατάγαμε στα χέρια μας. Ένας γιος. Ο γιος μου. Ποιος πατέρας μπορεί να μην αγαπά το γιο του;

(Κοιτάζει το ταβάνι. Η γυναίκα συνεχίζει να μην του μιλά. Εξακολουθεί να ταισίει το παιδί).

Κι έτσι το φέραμε σπίτι. Μεγαλώνει... Μαζί μας... Θαύμα κανονικό. Κάθε βράδυ του διαβάζω παραμύθια. Το νανουρίζω. Μαζί κι εσύ. Μια οικογένεια... Μια κανονική οικογένεια...

ΓΚΡΙΝΤ (Για πρώτη φορά του απευθύνει το λόγο. Ο τόνος της κάπως μηχανικός): Μια οικογένεια... Μια κανονική οικογένεια...

(Το πρόσωπο του Τζον φωτίζεται).

ΤΖΟΝ (κάνει σαν να μην άκουσε): Απόψε έχω μια καινούρια ιστορία να σας πω.

Μπορεί να σας φανεί σαν παραμύθι, αλλά είναι αληθινή.

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας νέος. Φοιτητής. Γύρναγε λοιπόν ένα μεσημέρι από το Πανεπιστήμιο κι εκεί σε μια αλάνα, κοντά στο σπίτι του, το άκουσε. Μέσα στα σκουπίδια, το άκουσε. Κλάμα... Γοερό... Πλησίασε... Και σε λίγο το είδε...

(Γελά τρανταχτά).

Ένα κουταβάκι. Σχεδόν χωρούσε μέσα στη χούφτα του. Το έπιασε. Το έφερε κοντά του. Κι εκείνο αμέσως γουργούρισε. Ευτυχία...

(Δακρύζει).

Το ένα μάτι κατάσπρω. Το άλλο μ' ένα μαύρο κύκλο, σα να του είχε δώσει κάποιος γροθιά... Το ονόμασε λοιπόν Ρόκι. Κι ήταν σίγουρος πως όταν θα μεγάλωνε δεν θα άφηνε τα άλλα σκυλιά να του μαυρίσουν στ' αλήθεια το μάτι. Θα προστάτευε, αν χρειαζόταν, τον εαυτό του.

(Μιλάει με λυγμούς).

Το πήρε μαζί του. Κι έγιναν οι καλύτεροι φίλοι. Λίγα χρόνια αργότερα, ο νέος γνώρισε μια κοπέλα. Ερωτεύτηκαν. Παντρεύτηκαν. Κι ο Ρόκι πάντα δίπλα τους. Προστάτης και προστατευόμενος μαζί.

(Το πρόσωπο του σκοτεινιάζει).

Με την κοπέλα ποτέ δεν τα πήγαν καλά. Δηλαδή ο Ρόκι προσπαθούσε. Της τριβόταν, την έγλυφε, της έκανε χαρές όταν την έβλεπε. Αλλά μάταια. Δεν ταίριαζαν ποτέ τα χνώτα τους. Δεν ξέρω... Ίσως και να ήταν ο δικός της τρόπος για να του δείξει την αγάπη της. Τον αγαπούσε. Είμαι σίγουρος...

(Κοιτάζει το πάτωμα. Σε όλη αυτή τη διάρκεια η Ίγκριντ του έχει γυρισμένη την πλάτη. Είναι αφοσιωμένη στο παιδί).

Μέχρι που ήρθε εκείνη η αποφράδα ημέρα. Ο Ρόκι έφυγε για πάντα απ' αυτόν τον κόσμο. Έφυγε μέσα στον ύπνο του. Ξαφνικά. Ωραίος θάνατος λένε... Μα πως είναι δυνατόν να είναι ωραίος ο θάνατος;

Ο νέος έκλαψε πικρά... Για μέρες... Ήταν ένα κομμάτι από εκείνον, καταλαβαίνετε; Ήξερε, το ήξερε πως έπρεπε να συνεχίσει τη ζωή του... Αλλά πως;

Μέχρι που η κοπέλα -ολόκληρη γυναίκα ήταν πιά- έμεινε έγκυος... Και όλα άλλαξαν...

(Το βλέμμα του καθαρίζει. Επανέρχεται στην πραγματικότητα).

Έτσι πίστευα. Φευ... Ο Ρόκι... Αν ζούσε, τα πάντα θα ήταν διαφορετικά.

(Κοιτά το παιδί).

Θα κάνατε παρέα. Φιλαράκια θα γινόσασταν. Ναι, σίγουρα όλα θα ήταν καλύτερα.

(Με ειρωνικό τόνο).

Άγνωσται όμως αι βουλαί του Υψίστου.

(Αποφασισμένος).

Εμείς όμως θα τα καταφέρουμε έτσι κι αλλιώς. Θα...

(Η Ίγκριντ γυρίζει για πρώτη φορά προς το μέρος του, κάνοντάς τον να διακόψει τη φράση του. Δείχνει εκνευρισμένη. Τον κοιτά διαπεραστικά).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Επιτέλους έφαγε το τερατάκι...

ΤΖΟΝ *(έκπληκτος):* Τι είπες;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πως έφαγε... Τι δεν κατάλαβες; Μας πήρε λίγη ώρα παραπάνω σήμερα.

ΤΖΟΝ: Αγάπη μου είπες τερατάκι το παιδί μας...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Αστειεύτηκα...

ΤΖΟΝ: Δεν είναι χιούμορ αυτό... Είναι...

(Η Ίγκριντ τον σταματά).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μην το κάνεις κι ολόκληρο θέμα.

ΤΖΟΝ: Μα δεν...

ΙΓΚΡΙΝΤ *(με λίγο πιο δυνατή φωνή):* Πάλι γίνεσαι υπερβολικός.

ΤΖΟΝ: Θα τον ξυπνήσεις.

(Βγαίνουν και οι δύο από το δωμάτιο. Ακούγονται ξανά μουγκρίσματα. Λίγο πιο δυνατά αυτή τη φορά. Σκοτάδι).

2.

(Ο Τζον και η Ίγκριντ, κάθονται στο σαλόνι τους. Ο ένας απέναντι από τον άλλον. Είναι και οι δύο τους φανερά σε ένταση. Η Ίγκριντ ανάβει ένα τσιγάρο. Ο Τζον της το παίρνει από τα χέρια και το σβήνει).

TZON: Γιατί το κάνεις αυτό;

IGKRINT: Στ' αλήθεια θύμωσες τώρα;

TZON: Είπες το παιδί μας τέρας.

IGKRINT: Τερατάκι. Και σου είπα πως αστειεύτηκα.

TZON: Δεν είναι καθόλου αστείο.

IGKRINT: Με έχει κουράσει όλο αυτό.

TZON: Κι εμένα.

(Η Ίγκριντ τον κοιτά θυμωμένα).

IGKRINT: Πρέπει να αποδεχθείς την πραγματικότητα Τζον.

TZON: Τη δικιά σου πραγματικότητα θες να πεις.

IGKRINT: Δε μπορείς να καταλάβεις. Ποτέ σου δε μπόρεσες. Δε θέλησες.

TZON: Ίγκριντ κάναμε ένα παιδί. Ιδιαίτερο σίγουρα.

Διαφορετικό από τα άλλα. Αλήθεια είναι. Αλλά δεν παύει να είναι ενά κομμάτι από εμάς.

(Η Ίγκριντ παίρνει ένα ύφος αηδίας).

IGKRINT: Ένα κομμάτι κρέας πες καλύτερα.

TZON: Τι πράγμα;

IGKRINT: Καλά άκουσες. Ένα κομμάτι κρέας. Σαν κι αυτά που έτρωγε το βρωμόσκυλό σου.

TZON (με απογοήτευση): Τόσο πολύ τον μισούσες λοιπόν;

IGKRINT: Ίσως και να τον ζήλευα.

TZON: Ένα σκυλί; Ζήλευες ένα σκυλί;

IGKRINT: Ήταν παντού Τζον. Παντού.

TZON: Δεν μπορεί να τ' ακούω στ' αλήθεια αυτά.

IGKRINT: Με έκανε να νιώθω ασήμαντη. Μάλλον όχι... Εσύ ήσουν που το έκανες.

TZON: Μα τι λες;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Τώρα που το σκέφτομαι, είναι στ' αλήθεια άδικο να τα βάζω με εκείνο... Εσύ ήσουν το πρόβλημα. Πάντα εσύ. Ακόμα και τώρα.

ΤΖΟΝ: Δεν είχα καταλάβει πως ένιωθες έτσι...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Και τώρα; Σκοπεύεις να κάνεις κάτι γι' αυτό;

ΤΖΟΝ: Πρέπει πρώτα να δούμε τι θα γίνει με το παιδί. Τα δικά μας προβλήματα θα τα λύσουμε μετά.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις...

ΤΖΟΝ: Τι εννοείς;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Και το πλάσμα αυτό δικό μας πρόβλημα είναι. Το μεγαλύτερο.

ΤΖΟΝ: Θα βρούμε κάποια λύση, θα δεις.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δεν υπάρχει τίποτα που να μπορούμε να κάνουμε. Δέξου το.

ΤΖΟΝ: Μην το βάζεις κάτω...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ίσως ο Θεός να μας λυπηθεί... Αν υπάρχει...

ΤΖΟΝ: Μη μιλάς έτσι...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Και να δώσει τη λύση... Με φυσικό τρόπο... Όπως συνέβη και με τον Ρόκι...

ΤΖΟΝ: Στ' αλήθεια τώρα; Εύχεται να πεθάνει;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ζωντανό - νεκρό είναι ούτως ή άλλως αγάπη μου.

ΤΖΟΝ: Είναι ο γιος μας.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Παραληρείς...

ΤΖΟΝ: Και είναι το πιο όμορφο αγόρι του κόσμου.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Θα κάνω εμετό...

(Ο Τζον την αγνοεί).

ΤΖΟΝ: Όλα τ' αλλά παιδιά θα το ζηλεύουν...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Σταμάτα... Σε παρακαλώ...

(Ο Τζον την κοιτά διερευνητικά).

ΤΖΟΝ: Ξέρεις... Νομίζω πως τελικά εσύ φταις για όλα.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Όχι δα.

ΤΖΟΝ: Ίσως τιμωρούμαστε.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Για ποιο πράγμα;

ΤΖΟΝ: Που δεν αγάπησες ποτέ σου τον Ρόκι...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Σοβαρά τώρα;

ΤΖΟΝ: Και η τιμωρία μας είναι αυτό το παιδί.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μα εσύ δεν έλεγες...

ΤΖΟΝ: Πρέπει να βρώ έναν τρόπο ν' αντέξω Ίγκριντ. Να μείνω όρθιος...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Και νομίζεις πως το να πείσεις τον εαυτό σου ότι ζεις σε μια άλλη πραγματικότητα θα βοηθήσει;

ΤΖΟΝ: Δεν ξέρω. Αλλά κάτι πρέπει να κάνω.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δεν είναι αυτός ο τρόπος...

ΤΖΟΝ: Ο καθένας όπως μπορεί...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δε λύνεται έτσι το πρόβλημα.

ΤΖΟΝ: Αύριο θα μιλήσω με το γιατρό. Ίσως να έχουμε κάποιο νέο. Να βρέθηκε θεραπεία.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δεν υπάρχει θεραπεία Τζον...

ΤΖΟΝ: Μη σκέφτεσαι έτσι.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Είμαστε καταδικασμένοι...

ΤΖΟΝ: Μη το πεις... Σε παρακαλώ...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Να μεγαλώνουμε ένα τέρας...

ΤΖΟΝ: Σου ζήτησα να μην...

(Η Ίγκριντ δεν του δίνει σημασία).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Που όλη μέρα μουγκρίζει... Και γλύφει κόκκαλα...

ΤΖΟΝ: Αρκετά.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Το σιχαίνομαι.

ΤΖΟΝ: Ως εδώ...

(Η Ίγκριντ συνεχίζει να τον αγνοεί).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Και περισσότερο αηδιάζω στη σκέψη πως αυτό το πράγμα βγήκε από μέσα μου.

ΤΖΟΝ: Σταμάτα.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Από τα σπλάχνα μου.

ΤΖΟΝ: Σκάσε επιτέλους...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Αν το ήξερα θα τα ξέσκιζα με τα ίδια μου τα χέρια.

(Ο Τζον σηκώνεται και πάει προς το μέρος της. Στέκεται από πάνω της).

ΤΖΟΝ: Βούλωστο πια. ΒΟΥΛΩΣΤΟ.

(Η Ίγκριντ σηκώνεται και του γυρίζει την πλάτη).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Κουράστηκα. Πάω να κοιμηθώ.

ΤΖΟΝ: Δεν έχεις να πας πουθενά.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Καληνύχτα μωρό μου.

(Η Ίγκριντ προχωρά αργά προς την πόρτα της κρεβατοκάμαρας.

Ο Τζον δείχνει παραδομένος).

ΤΖΟΝ: Θα πάω να δω τι κάνει το παιδί...

(Η Ίγκριντ μπαίνει μέσα στο υπνοδωμάτιο χωρίς να του απαντήσει. Ο

Τζον κατευθύνεται προς το δωμάτιο του παιδιού. Σκοτάδι).

3.

(Μέσα στο σαλόνι. Ο Τζον μιλά στο τηλέφωνο. Η Ιγκριντ παρακολουθεί από μια γωνία, σιωπηλή. Από το δωμάτιο του παιδιού ακούγονται μουγκρίσματα. Ο Τζον κλείνει το τηλέφωνο εκνευρισμένος. Πλησιάζει προς το μέρος της Ιγκριντ).

TZON: Αυτή τη φορά το είχα πιστέψει πραγματικά...

ΙΓΚΡΙΝΤ *(κάπως ειρωνικά):* Και αυτή τη φορά...

TZON: Δεν μπορεί να μην υπάρχει κάτι να κάνουμε...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ξέρεις ποια είναι η λύση...

(Ο Τζον κάνει πως δεν την άκουσε).

TZON: Πρέπει ν' αντέξουμε...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Έχω πάψει εδώ και καιρό να προσπαθώ...

(Ο Τζον την κοιτά απογοητευμένος).

TZON: Μην το λες αυτό. Μην...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Τα ίδια δε σου είπε και ο γιατρός;

TZON: Σταμάτα, σε παρακαλώ...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πρέπει να το αφήσεις αγάπη μου...

(Ο Τζον κρύβει με τα χέρια του το πρόσωπό του. Η Ιγκριντ τον κοιτά λυπημένα).

TZON: Δεν μπορώ...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Να φύγει...

(Ο Τζον της πιάνει τα χέρια).

TZON: Το παιδί μας... Σε ίδρυμα... Ούτε να το σκέφτομαι δε θέλω...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μην το λες παιδί μας...

TZON: Δε με βοηθάς καθόλου...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Στο έχω ξαναπεί πως είναι χαμένος χρόνος...

TZON: Το ξέρεις πως δε θα πάψω ποτέ να ελπίζω...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Στα θαύματα πιστεύουν μόνο οι αφελείς.

TZON: Αν μπορούσες να με υποστήριζες κάπου κάπου... Δε ζητώ και τίποτα σπουδαίο...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Οδηγείσαι στην παράνοια αγάπη μου... Δεν μπορώ να σε αφήσω...

TZON: Ωστε έγινα και τρελός τώρα;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μια λεπτή γραμμή είναι...

ΤΖΟΝ: Ορίστε;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Η απόσταση της λογικής από την τρέλα.

ΤΖΟΝ: Μα τι λες;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μια λεπτή γραμμή. Αν την περάσεις, δεν υπάρχει γυρισμός.

ΤΖΟΝ: Κι εγώ την έχω περάσει;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Έχεις φτάσει στα όριά σου Τζον...

ΤΖΟΝ (ειρωνικά): Μου φαίνεται πως το έχεις βάλει σκοπό να με βοηθήσεις να τα ξεπεράσω...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Νομίζω πως δε με κατάλαβες ποτέ σου...

ΤΖΟΝ: Θέλεις στ' αλήθεια να την κάνουμε αυτή τη συζήτηση;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Εγώ δεν έχω κάτι να φοβηθώ...

(Ο Τζον προσπαθεί ν' αλλάξει θέμα).

ΤΖΟΝ: Μήπως να πηγαίναμε να δούμε πως είναι το παιδί;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πάλι υπεκφεύγεις...

ΤΖΟΝ (κάνει πως δεν άκουσε): Νομίζω πως ξύπνησε.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Κοίταξε με...

ΤΖΟΝ (συνεχίζει να την αγνοεί): Μάλλον θα πεινάει.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Κοίταξε με γαμώτο.

ΤΖΟΝ (πάντα ατάραχος): Θα πάω να το νανουρίσω...

(Η Ιγκριντ βγάζει τα ρούχα της. Μένει γυμνή μπροστά του. Στην κοιλιά της έχει μια μεγάλη ουλή. Ο Τζον μένει παγωμένος στη θέση του).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Με βλέπεις τώρα;

ΤΖΟΝ: Μα τι κάνεις;

ΙΓΚΡΙΝΤ (του δείχνει το σώμα της): Το θυμάσαι;

ΤΖΟΝ: Είναι το ίδιο όμορφο όπως τότε... Την πρώτη φορά που το άγγιξα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Έχεις να με αγγίξεις από τότε που γεννήθηκε αυτό το πράγμα... Που μου έχει αφήσει για τα καλά το σημάδι του (του δείχνει την ουλή).

ΤΖΟΝ: Αυτό είναι λοιπόν το πρόβλημα;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Γίναμε άγνωστοι Τζον... Δυο ξένοι μέσα στο ίδιο σπίτι...

ΤΖΟΝ: Σ' αγαπάω πάντα το ίδιο...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Σε αηδιάζω... Από τότε που έφερα στον κόσμο αυτό το τέρας...

(Η Ίγκριντ ξαναβάζει τα ρούχα της).

ΤΖΟΝ: Δεν είναι έτσι...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Αγκάλιασε με τότε...

(Ο Τζον την αγκαλιάζει).

ΤΖΟΝ: Εντάξει;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Φίλησέ με...

(Ο Τζον πάει να τη φιλήσει, αλλά την τελευταία στιγμή σταματά).

ΤΖΟΝ: Δε μπορώ...

ΙΓΚΡΙΝΤ *(απογοητευμένη):* Όπως στα έλεγα...

ΤΖΟΝ: Δε φταις εσύ...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μην προσπαθείς να...

(Ο Τζον τη σταματά).

ΤΖΟΝ: Δικό μου είναι το πρόβλημα.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Φίλα με τότε.

ΤΖΟΝ: Σου είπα δε μπορώ...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Σταμάτα να το σκέφτεσαι...

ΤΖΟΝ: Δεν το σκέφτομαι... Απλά δεν...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Βγάλτο απ' το μυαλό σου επιτέλους το κωλόπαιδο...

(Ο Τζον απομακρύνεται από κοντά της).

ΤΖΟΝ: Προσπάθησε να το αγαπήσεις...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Καταλαβαίνεις τι μου ζητάς;

ΤΖΟΝ: Πρέπει... Να συνεχίσουμε... Μέχρι το τέλος...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Να σταματήσει να δηλητηριάζει τη ζωή μας... Αυτό χρειάζεται.

ΤΖΟΝ: Δε γίνεται να το εγκαταλείψουμε.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δεν αντέχω άλλο.

ΤΖΟΝ: Θα τα καταφέρουμε αγάπη μου. Μαζί.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Θα μας καταστρέψει...

ΤΖΟΝ: Οι δυο μας. Ενωμένοι... Δε θα λυγίσουμε...

ΙΓΚΡΙΝΤ (εξαντλημένη): Αγκάλιασέ με...

(Ο Τζον την αγκαλιάζει. Φιλιούνται. Η Ιγκριντ αφήνεται αποκαμωμένη επάνω του. Ο Τζον την παίρνει στα χέρια του. Μπαίνουν στο υπνοδωμάτιο. Από το δωμάτιο του παιδιού ακούγονται μουγκρίσματα, στην αρχή σιγανά, αλλά σταδιακά ολοένα και δυναμώνουν. Σκοτάδι).

4.

(Μέσα στο υπνοδωμάτιο. Ο Τζον και η Ιγκριντ ξαπλωμένοι στο κρεβάτι. Εκείνος κοιμάται. Εκείνη τον κοιτά. Χαμογελά ευτυχισμένη. Του χαϊδεύει απαλά τα μαλλιά. Δακρύζει).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Αν ήξερες μόνο... Πόσο δυνατό είναι αυτό που νιώθω για σένα... (Τον φιλά στο μέτωπο). Λένε πως για κάθε άνθρωπο, κάπου υπάρχει το άλλο του μισό. Όταν ήμουν κοριτσάκι δεν τις πίστευα αυτές τις σαχλαμάρες. Ανόητοι συναισθηματισμοί... Αυτό νόμιζα. Μέχρι που σε γνώρισα.

(Τον κοιτά έντονα. Ο Τζον αλλάζει πλευρό).

Το κατάλαβα με την πρώτη ματιά. Το ένιωσα. Πως για λίγο ο κόσμος γύρω μου είχε σταματήσει να κινείται. Ήμασταν μόνο εσύ κι εγώ...

Κι ύστερα...

Γίναμε ζευγάρι. Μείναμε μαζί. Οι δυο μας...

(Θυμώνει).

Όχι. Ποτέ δεν ήμαστε οι δυο μας. Ήταν κι εκείνος... Ο Ρόκι...

Θυμάμαι όταν τον πρωτοείδα. Ήρθε κοντά μου, με μύρισε για ώρα κι ύστερα γύρισε την πλάτη του και πήγε και χώθηκε κάτω από τον καναπέ.

Τον είχα ήδη μισήσει. Και νομίζω πως τα συναισθήματα ήταν αμοιβαία.

Εσύ, πάντα στον κόσμο σου, νόμιζες πως όλα ήταν καλά...

Αρνιόσουν να δεις την πραγματικότητα.

(Αρχίζει να κλαίει).

Ήταν η πρώτη φορά που είχαμε μείνει οι δυο μας στο σπίτι... Με το που έφυγες, βγήκε από την τρύπα του και με πλησίασε. Άρχισε να μου γρουλλίζει... Δε με άφηνε να κάνω βήμα. Φοβόμουν... Πως αν πήγαινα να τον απωθήσω, ή ακόμα κι αν γύριζα να φύγω, χωρίς να δώσω σημασία, εκείνος θα μου ορμούσε... Για να με ξεσκίσει...

(Συνεχίζει να μιλά με λυγμούς).

Κάτσαμε έτσι για ώρες, περιμένοντας να γυρίσεις. Ακίνητοι. Σαν τον κυνηγό, που περιμένει την κατάλληλη στιγμή για να επιτεθεί στο θήραμά του.

Μέχρι που άκουσε το κλειδί να γυρίζει στην πόρτα και έτρεξε να σε προϋπαντήσει κουνώντας την ουρά του...

(Γυρίζει από την άλλη πλευρά, κοιτώντας αφηρημένα τον τοίχο).

Ξέρεις... Ένωθα πάντα πως αγαπούσες τον Ρόκι περισσότερο από μένα. Ένα σκυλί... Πιο πολύ από μένα...

Σα να υπήρχε ένα τρίτο πρόσωπο στη σχέση μας...

Δε μίλησα όμως. Μέχρι που...

(Ξαναγυρίζει προς το μέρος του).

Επιτέλους ψόφησε... Κι εσύ τότε διαλύθηκες... Σε στήριξα, αλλά μέσα μου ένιωθα ανακούφιση... Όχι... Δεν ήταν ανακούφιση. Ευτυχία ήταν...

Θα ήμασταν και πάλι μόνο οι δυο μας.

(Το πρόσωπο της σκοτεινιάζει).

Άργησες όμως να συνέλθεις... Ίσως και να μην ήθελες. Ως τη στιγμή που έμεινα έγκυος...

(Χαμογελά πικρά).

Θυμάμαι... Αυτούς τους 7 μήνες της εγκυμοσύνης... Ήταν σα να γνωριζόμασταν ξανά για πρώτη φορά. Ήσουν και πάλι ο άνθρωπος που ερωτεύτηκα.

Ανυπομονούσα... Να γεννηθεί το παιδί μας... Ήμουν σίγουρη... Όλα θα άλλαζαν...

Κι όταν έφτασε εκείνη η στιγμή...

Ήταν η κόλαση η ίδια...

(Κλαίει).

Όταν το είδα για πρώτη φορά... Μου ήρθε εμετός... Δε μπορεί εγώ να είχα βγάλει από μέσα μου κάτι τέτοιο.

Ήθελα να το πνίξω με τα ίδια μου τα χέρια.

Να γίνω η Μήδεια... Να το σκοτώσω κι ύστερα να αναληφθώ στους ουρανούς.

Θα το είχα κάνει... Αν δεν ήσουν εσύ...

(Τον κοιτά έντονα).

Μου είπες πως ήθελες να προσπαθήσουμε. Πως κάποια λύση θα βρίσκαμε. Κι αν και δεν το πίστευα, δεν το ήθελα, το δέχτηκα...

Γιατί μου το ζήτησες εσύ.

Συνέχισα να βιώνω καθημερινά τη φρίκη, γιατί μου το ζήτησες εσύ...

Συνεχίζω ακόμα να ζω τον ίδιο εφιάλτη, για σένα...

Αλλά νιώθω ξανά, πως ένα τρίτο πρόσωπο έχει μπει ανάμεσά μας...

Και δεν είμαι διατεθειμένη να το ανέχομαι άλλο.

(Το βλέμμα της θολώνει. Αρχίζει να μιλά πιο δυνατά).

Θέλω να με κοιτάς και να ζαλίζομαι...

Να με αγγίζεις και να τρέμω...

Να με φιλάς και να μη χορταίνω το στόμα σου...

Να με αγκαλιάζεις και να παγώνει ο χρόνος γύρω μας...

(Σχεδόν φωνάζει πια).

Να κάνουμε έρωτα και να σπαρταράω από ηδονή...

Όπως εκείνη την πρώτη φορά...

Να είμαστε μόνο εγώ κι εσύ...

Δε με νοιάζει τίποτα άλλο...

(Μιλά με λυγμούς).

Σ' αγαπώ...

Και στέκομαι εδώ δίπλα σου και σου ζητώ να με αγαπήσεις κι εσύ...

Το ίδιο...

(Η Ίγκριντ δείχνει εξαντλημένη, αλλά παράλληλα κι ευτυχισμένη. Αγκαλιάζει σφιχτά τον Τζον, σχεδόν κολλάει πάνω του. Του φιλά το λαιμό. Κλείνει τα μάτια της. Αποκοιμιέται. Ακούγονται πολύ σιγανά μουγκρίσματα. Σκοτάδι).

5.

(Η Ίγκριντ κάθεται στο σαλόνι. Δείχνει εξαιρετικά κουρασμένη. Κλαίει ασταμάτητα. Ο Τζον την πλησιάζει και προσπαθεί να την αγκαλιάσει. Εκείνη τον απωθεί. Από το δωμάτιο του παιδιού ακούγονται μουγκρίσματα).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μη μ' αγγίζεις.

ΤΖΟΝ: Άφησέ με αγάπη μου...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Θέλω να φύγεις.

ΤΖΟΝ: Μαζί θα προσπαθήσουμε.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Έχω κουραστεί...

ΤΖΟΝ: Μην εγκαταλείπεις.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δεν αντέχω άλλο, καταλαβαίνεις;

ΤΖΟΝ: Δε θα τα καταφέρω αν δεν είσαι μαζί μου σ' αυτό.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ποτέ σου δεν...

ΤΖΟΝ: Θα είμαι πάντα εδώ για σένα...

ΙΓΚΡΙΝΤ (ειρωνικά): Είμαι σίγουρη.

ΤΖΟΝ: Είσαι η ζωή μου...

(Προσπαθεί και πάλι να την αγκαλιάσει. Αυτή τη φορά τον αφήνει).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Σφίξε με στην αγκαλιά σου.

ΤΖΟΝ: Αγάπη μου...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πόσο θα ήθελα να μέναμε έτσι για πάντα...

ΤΖΟΝ: Δεν είναι η πρώτη φορά που το λες αυτό...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Είναι κάποιες στιγμές που θες να τις ζεις ξανά... Και ξανά...

(Ο Τζον την κοιτά διαπεραστικά).

ΤΖΟΝ: Όπως τότε... Θυμάσαι;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πάντα θα θυμάμαι...

ΤΖΟΝ: Το πρώτο μας ταξίδι.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Παρίσι...

ΤΖΟΝ: Σ' εκείνο το ξενοδοχείο...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ήταν τ' όνειρό σου...

ΤΖΟΝ: Να μείνω στο ίδιο δωμάτιο μ' εκείνον...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ο αγαπημένος σου.

TZON: Στο μέρος που πέρασε τις τελευταίες του στιγμές...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Κι εμείς εκεί κάναμε έρωτα... Το λες και ασέβεια...

TZON: Θα ήταν περήφανος για εμάς...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ήταν μοναδικά...

TZON: Δεν θα ξεχάσω ποτέ πως ένιωσα όταν...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δε σε είχα ξαναδεί έτσι...

TZON: Έκαιγα... Σα να είχα πυρετό...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Οργασμός...

TZON: Κι ύστερα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Έτρεμα...

TZON: Η ματιά μου έπεσε σ' εκείνη την ταπετσαρία.
(*Η Ίγκριντ τον κοιτά έκπληκτη*).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δε μου το είχες πει ποτέ αυτό.

TZON (*την αγνοεί*): Και τότε σκέφτηκα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Τι;

TZON: Πως, ή εκείνη ξεθώριαζε, ή εγώ...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Υπέρτατη ηδονή...

TZON: Αν πέθαινα εκείνη τη στιγμή θα ήμουν ευτυχισμένος...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Και μετά είχαμε πάει σ' εκείνο το πανέμορφο μπιστρό.

TZON: Ήταν γεμάτο με εικόνες του.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ήσουν τόσο χαρούμενος...

TZON: Που το αποφάσισα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Η πιο σημαντική στιγμή της ζωής μας.

TZON: Πρόταση γάμου... Στο Παρίσι... Υπό το βλέμμα του Ουάιλντ...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μοναδικό...

TZON: Πόσο όμορφη εποχή...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Όλα έχουν αλλάξει τώρα...

TZON: Ξέρεις, θα μπορούσαμε...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Αυτό σκεφτόμουν κι εγώ.

TZON: Να ξαναζήσουμε εκείνη τη βραδιά...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Είμαι σίγουρη πως θα βοηθήσει.

TZON: Ας κλείσουμε τα μάτια κι ας φανταστούμε πως ήμαστε ξανά σ' εκείνο το ξενοδοχείο...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Απέναντι από την ίδια εκείνη ξεθωριασμένη ταπετσαρία...

(Η Ίγκριντ του χαϊδεύει τα μαλλιά).

TZON: Θέλω να μου πεις τα ίδια λόγια.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Είσαι τόσο όμορφος...

TZON: Νομίζω πως ξαναγεννιέμαι...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Η αγάπη της ζωής μου.

TZON: Αυτός ο υπέροχος πυρετός... Με κυριεύει ξανά...

(Η Ίγκριντ τον φιλά. Του χαμογελά πονηρά).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Αφέσου στα χέρια μου...

TZON: Όλα τριγύρω μου θολώνουν...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Το ξέρεις πως θα μπορούσα να κάνω τα πάντα για σένα.

TZON: Αγάπη μου...

(Η Ίγκριντ τον ξαναφιλά).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Σε θέλω...

TZON: Εγώ περισσότερο...

(Η Ίγκριντ αρχίζει να του ξεκουμπώνει το πουκάμισο).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Το ξέρω ότι το χρειάζεσαι, όσο κι εγώ...

TZON (βαριανασαίνοντας): Ίγκριντ...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Χαλάρωσε... Απόλαυσε το... Το έχεις ανάγκη...

TZON: Τα καταφέραμε... Το ξαναζούμε...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Παρίσι... Ουάιλντ... Εσύ κι εγώ...

TZON: Εμείς...

(Η Ίγκριντ αρχίζει τώρα να του βγάζει με αργές κινήσεις και το παντελόνι).

ΙΓΚΡΙΝΤ (παιχνιδιάρικα): Έτοιμος.

TZON: Ας το κάνουμε λοιπόν...

(Η Ίγκριντ τον ρίχνει στον καναπέ. Κάθεται πάνω του. Αρχίζει να βγάζει τα ρούχα της).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Θα γίνει αυτό που πρέπει.

TZON (σχεδόν μουγκρίζοντας): Δεν αντέχω άλλο...

(Η Ίγκριντ αρχίζει να τον φιλά σε όλο του σώμα).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Θα κάνουμε έρωτα...

ΤΖΟΝ: Ναι...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Εδώ και τώρα...

ΤΖΟΝ: Εδώ και τώρα...

ΙΓΚΡΙΝΤ (ψιθυριστά): Κι εσύ θα μου σπείρεις ένα παιδί... Κι ύστερα... Όλα θα φτιάξουν...

(Ο Τζον τη σπρώχνει προς τα πίσω).

ΤΖΟΝ: Τι είπες;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μα τι έπαθες;

ΤΖΟΝ: Ωστε γι' αυτό έγιναν όλα;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Σε παρακαλώ Τζον...

(Προσπαθεί να τον αγκαλιάσει. Την ξανασπρώχνει. Σηκώνεται όρθιος. Ντύνεται).

ΤΖΟΝ: Δεν περίμενα ποτέ πως θα γινόσουν τόσο πρόστυχη...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Από πότε είναι πρόστυχο να ποθείς τον άντρα σου;

ΤΖΟΝ (Την αγνοεί): Πάω να δω πως είναι το παιδί.

(Η Ίγκριντ τον χαστουκίζει).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Θα πάω εγώ.

(Η Ίγκριντ αποχωρεί φανερά εκνευρισμένη. Μπαίνει στο παιδικό δωμάτιο. Ο Τζον μένει μόνος στη σκηνή. Δείχνει έξαλλος. Το βλέμμα του θολωμένο. Σκοτάδι).

6.

(Ο Τζον μόνος του στο σαλόνι. Κρατά μια φωτογραφία στα χέρια του. Τη χαϊδεύει. Στο τραπεζάκι μπροστά του, ένα μπουκάλι ουίσκι. Το πιάνει. Πίνει. Το ακουμπά δίπλα του. Ξανακοιτά τη φωτογραφία).

ΤΖΟΝ: Ρόκι... Αγαπημένε μου... Πόσα περάσαμε μαζί... Ήσουν... Είσαι κομμάτι από τη ζωή μου... Θυμάμαι όταν σε πρωτοέφερα στο σπίτι.

(Αφήνει στο τραπεζάκι τη φωτογραφία. Ξαναπίνει λίγο ουίσκι).

Δεν ξεκολλούσες από δίπλα μου. Ήθελες να είμαστε πάντα μαζί. Θυμάμαι με τι λαχτάρα περίμενα να σε ξαναδώ επιστρέφοντας από τη δουλειά. Δεν προλάβαινα καλά καλά ν' ανοίξω την πόρτα και ορμούσες επάνω μου. Με έγλειφες, γεμάτος ευγνωμοσύνη.

(Δακρύζει).

Όταν ήσουν ακόμα κουταβάκι, πολλές φορές κατουριόσουν από τη χαρά σου που με έβλεπες. Δε μου πήγαινε όμως η καρδιά να σε μαλώσω. Ήξερα πως σιγά σιγά θα μάθαινες...

Και τα βράδια... Πάντα κοιμόμασταν παρέα. Μαζί. Μύριζα την ανάσα σου. Και ήξερα πως ένιωθες ασφαλής. Γουργούριζες... Τι όμορφο... Το ξέρεις πως το γουργουρητό σου με νανούριζε;

(Ξαναπίνει).

Ωραία περνάγαμε. Και ύστερα... Ήρθε εκείνη... Μπήκε ορμητικά στη ζωή μας... Χείμαρρος πραγματικός.

Ξέρεις... Ήμουν σίγουρος πως είχατε αγαπηθεί με την πρώτη ματιά. Έφευγα και ήξερα πως την άφηνα σε καλά χέρια. Νόμιζα...

(Κοιτά το ταβάνι).

Τελικά ίσως και να μην ήταν έτσι τα πράγματα. Αλλά πάλι...

Πως μπορεί να είχα πέσει τόσο έξω; Όχι... Δεν πρέπει να σκέφτομαι έτσι... Άλλωστε όταν αρρώστησες...

(Το βλέμμα του σκοτεινιάζει).

Ήταν συνέχεια στο προσκεφάλι σου. Δίπλα μου. Πονούσε όσο κι εγώ. Στα χέρια μας πάνω έφυγες. Μας έβγαλες για μια τελευταία φορά τη γλώσσα κι ύστερα ταξίδεψες...

Κλάψαμε... Πολύ... Κι οι δυο μας... Για μέρες ολόκληρες...

Δεν μπορούσα... Δεν ήθελα να το δεχτώ... Έψαχνα τρόπους για να σε επαναφέρω στη ζωή...

(Πίνει και πάλι).

Προσπάθησα... Το έψαξα πολύ... Μέχρι που...

Η Ίγκριντ έμεινε έγκυος... Μπορεί από εκείνη τη στιγμή να νόμισες πως σε ξέχασα.

Φυσικά και όχι... Ποτέ δε θα μπορούσε να συμβεί κάτι τέτοιο.

Απλά έπρεπε να είμαι δίπλα της...

Όμως εκείνη... Δεν ξέρω... Από την εγκυμοσύνη κι έπειτα άλλαξε... Σταμάτησε να μιλά για σένα...

Ένωθα πως συμπεριφερόταν σα να μην είχες υπάρξει ποτέ...

Ήξερα πως έπρεπε να είμαι εκεί... Να την υποστηρίξω... Κι έτσι απέφυγα να το συζητώ μπροστά της...

Αφοσιωθήκαμε στο παιδί που ερχόταν...

(Ανάβει ένα τσιγάρο. Ξαναπίνει).

Είχα αρχίσει ν' αλλάζω κι εγώ. Δε μπορώ να το εξηγήσω... Την ήθελα το ίδιο με πριν, ίσως κι ακόμα περισσότερο, όμως δεν μπορούσα να την αγγίζω. Φοβόμουν; Το άλλο μου μισό; Είναι ποτέ δυνατόν;

Κι όμως... Εκείνοι οι επτά μήνες ήταν υπέροχοι... Κάναμε σχέδια... Ετοιμάζαμε το παιδικό δωμάτιο... Ρουχαλάκια... Παιχνιδάκια... Ανυπομονούσαμε...

(Κοιτά προς το παιδικό δωμάτιο).

Κι ήρθε κάποτε η στιγμή που τόσο περιμέναμε.

Γεννήθηκε το σπλάχνο μας...

Από την πρώτο λεπτό, οι γιατροί μας ανέφεραν το πρόβλημα... Δε με ένοιαζε...

Για μένα ήταν το πιο όμορφο παιδί του κόσμου.

Έτσι πίστευα και για εκείνη...

Λάθος... Για δεύτερη φορά διαψεύστηκα... Δεν το αγάπησε ποτέ... Όπως δεν αγάπησε ποτέ κι εσένα Ρόκι...

(Σκύβει το κεφάλι του).

Νομίζω πως τιμωρούμαστε... Γιατί σε ξεχάσαμε...

Δεν έπρεπε να εγκαταλείψω την προσπάθεια να σε φέρω πίσω...

Η ίδια η πραγματικότητα, το επιβεβαίωσε...

Δε θα ξανακάνω όμως το ίδιο λάθος... Δεν πρόκειται να αφήσω το ίδιο μου το παιδί στην τύχη του... Ποτέ...

Θα είμαι δίπλα του μέχρι το τέλος...

Κι εσύ Ρόκι... Από εκεί που βρίσκεσαι, το ξέρω πως θα μας
προστατεύεις...

Φύλακας άγγελος...

(Ακούγονται μουγκρίσματα).

Όσο για εκείνη;

Δεν μπορώ να σταματήσω να τη θέλω...

Κι είμαι σίγουρος πως κάπου βαθιά μέσα της, το λατρεύει αυτό το
παιδί...

Μάνα του είναι στο κάτω κάτω της γραφής... Δεν μπορεί να το έχει
ξεχάσει...

Κι εσένα σε αγάπαγε... Σε πονούσε... Με τον δικό της τρόπο ίσως... Σε
αγάπαγε πάντως...

Είμαι βέβαιος γι' αυτό Ρόκι.

Είμαι;

*(Σηκώνεται όρθιος, κρατώντας στα χέρια του το μπουκάλι με το
ουίσκι. Πίνει λίγο ακόμη. Περπατάει τρεκλίζοντας. Το μπουκάλι
του φεύγει απ' τα χέρια. Πέφτει κάτω και γίνεται θρύψαλλα.
Σκύβει να τα μαζέψει. Πιάνει τα γυαλιά με τα χέρια. Κόβεται.
Ματώνει. Μένει να κοιτά το αίμα που κυλά απ' τα δάχτυλά του.
Από το παιδικό δωμάτιο ακούγονται ξανά μουγκρίσματα. Σκοτάδι).*

7.

(Μέσα στο παιδικό δωμάτιο. Χαμηλός φωτισμός. Η Ιγκριντ όρθια πάνω από το κρεβάτι του παιδιού. Το κοιτά έντονα. Ο Τζον καθισμένος σε μια καρέκλα απέναντι. Δείχνει ήρεμος).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Κοιμάται σαν αγγελούδι.

ΤΖΟΝ: Πρώτη φορά σ' ακούω να μιλάς έτσι γι' αυτόν.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Κάπου κάπου πρέπει να το θυμάμαι πως είμαι μάνα.

ΤΖΟΝ: Στ' αλήθεια το πιστεύεις;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Νομίζεις πως εγώ δεν προσπαθώ;

ΤΖΟΝ: Το ξέρω πως είναι δύσκολο.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Έχεις σκεφτεί ποτέ πόσο δύσκολο είναι για εκείνον;

ΤΖΟΝ: Δεν είμαι σίγουρος πως καταλαβαίνει...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Να μεγαλώνει έτσι...

ΤΖΟΝ: Πάντα θα τον προστατεύουμε.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δεν είναι αρκετό.

ΤΖΟΝ: Και τι προτείνεις;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Σε λίγα χρόνια θα πρέπει να βγει από το σπίτι...

ΤΖΟΝ: Όχι αν δεν έχουμε βρει θεραπεία...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δεν έχει σημασία τι θα κάνουμε εμείς...

ΤΖΟΝ: Μα πως θα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Θα μας μισήσει αν τον κρατάμε κλεισμένο εδώ μέσα...

(Ο Τζον πηγαίνει και στέκεται δίπλα της).

ΤΖΟΝ: Αν του εξηγήσουμε θα καταλάβει.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ίσως και να ξέρει ήδη...

ΤΖΟΝ: Και τι θα κάνουμε;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μόνο να ελπίζουμε μπορούμε...

ΤΖΟΝ: Ίσως να τον μαθαίναμε να μη φοβάται...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δε τον γέννησα για να φοβάται...

ΤΖΟΝ: Δε σε αναγνωρίζω.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Παλεύω με τον εαυτό μου... Κάθε μέρα...

ΤΖΟΝ: Δεν είχα καταλάβει...

(Η Ιγκριντ τον διακόπτει).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Λένε πως ο προορισμός κάθε γυναίκας είναι να κάνει παιδιά...

ΤΖΟΝ: Κοινοτοπίες...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Στ' αλήθεια δεν το ήθελα ποτέ...

ΤΖΟΝ: Ένα από τα πρώτα πράγματα που μου είχες αναφέρει όταν...

(Η Ίγκριντ δεν τον αφήνει να ολοκληρώσει τη φράση του).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Έτσι νόμιζα...

ΤΖΟΝ: Έχεις αλλάξει...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Όταν άρχισα να αισθάνομαι την ύπαρξή του...

ΤΖΟΝ: Μοναδικό συναίσθημα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μεγάλωνε μέσα μου...

ΤΖΟΝ: Τι γλυκό...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Είχα δώσει ζωή σ' έναν άλλον άνθρωπο...

ΤΖΟΝ: Θυμάμαι πόσο ευτυχισμένη ήσουν...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ένιωθα το σώμα μου ν' αλλάζει...

ΤΖΟΝ: Ήσουν πανέμορφη.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Όμως δε μ' ένοιαζε...

ΤΖΟΝ: Δεν μπορούσα να καταλάβω πως άντεχες να το περνάς όλο αυτό...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Έβλεπα το στήθος μου να μεγαλώνει...

ΤΖΟΝ: Χωρίς να παραπονιέσαι...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Και το μόνο που σκεφτόμουν ήταν...

ΤΖΟΝ: Επτά ολόκληρους μήνες...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Τη στιγμή που εκείνο το πλασματάκι θα ρουφούσε με λαιμαργία το γάλα μου...

ΤΖΟΝ: Κι ύστερα... Η γέννα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μέχρι την τελευταία σταγόνα...

ΤΖΟΝ: Φοβήθηκα πως θα σ' έχανα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ακόμα το ονειρεύομαι...

ΤΖΟΝ: Μαζί κι εκείνον...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πως θα το θηλάσω...

ΤΖΟΝ: Τα καταφέρατε όμως...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Θα τα καταφέρουμε...

ΤΖΟΝ: Έκλαιγα από συγκίνηση...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δε θα σταματήσω να περιμένω αυτή τη στιγμή...

(Ο Τζον την κοιτά συγκαταβατικά).

ΤΖΟΝ: Ξέρεις πολλές φορές νιώθω πως τελικά εγώ είμαι υπεύθυνος για όλα αυτά...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δεν είσαι περισσότερο απ' ότι εγώ.

ΤΖΟΝ: Υπάρχει κάτι που δεν σου έχω πει.

ΙΓΚΡΙΝΤ (σαρκαστικά): Είμαι όλη αυτιά...

ΤΖΟΝ: Όταν πέθανε ο Ρόκι...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μην τα θυμάσαι τώρα...

ΤΖΟΝ: Ήμουν σε σοκ.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Είχες κλάψει πολύ, το θυμάμαι...

ΤΖΟΝ: Δεν είναι μόνο αυτό...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Αλλά;

ΤΖΟΝ: Προσπάθησα να το διαχειριστώ, όμως...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Και λοιπόν;

ΤΖΟΝ: Κάθε βράδυ προσευχόμουν...

ΙΓΚΡΙΝΤ (έκπληκτη): Προσευχόσουν; Εσύ;

ΤΖΟΝ: Όταν είναι κανείς μέσα στα σκατά μέχρι το λαιμό, δεν του μένει τίποτε άλλο παρά να τραγουδήσει... *

ΙΓΚΡΙΝΤ (ειρωνικά): Και τι Του ζητούσες;

ΤΖΟΝ: Να τον φέρει πίσω...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δεν μπορεί να μιλάς σοβαρά...

ΤΖΟΝ: Δεν ήξερα τι άλλο να κάνω.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Και για πόσο κράτησε αυτό;

ΤΖΟΝ: Μέχρι που έμεινες έγκυος...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Και πολύ ήταν.

ΤΖΟΝ: Ίσως να ήταν λάθος τελικά...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ευτυχώς το κατάλαβες. Έστω και αργά...

ΤΖΟΝ (Κάνει σαν να μην την άκουσε): Που σταμάτησα να προσπαθώ...

ΙΓΚΡΙΝΤ (θυμωμένα): Μα έχεις τρελαθεί τελείως πια;

TZON: Όταν ο Θεός θέλει να τιμωρήσει τους ανθρώπους, εισακούει τις προσευχές τους... **

ΙΓΚΡΙΝΤ (αδιάφορα): Σκληρή τιμωρία...

TZON: Είναι στιγμές που περνάει από το μυαλό μου να δώσω ένα τέλος...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Παιδοκτόνος;

TZON: Δεν εννοώ αυτό.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μα πως αλλιώς;

TZON: Ίσως εμείς...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δε θέλω ν' ακούσω άλλο...

TZON: Σκέψου το λίγο... Μπορεί και να είναι η καλύτερη λύση.

ΙΓΚΡΙΝΤ (έξαλλη): Δεν πρόκειται να πεθάνω γι' αυτό το τερατάκι...

TZON: Και πόσο ακόμα νομίζεις πως θ' αντέξουμε ένα τέτοιο βάρος;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ας το εγκαταλείψουμε λοιπόν... Ας φύγουμε μακριά...

TZON: Θέλεις πραγματικά να ζήσεις μια ζωή γεμάτη τύψεις;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Θέλω να ξεμπερδεύω μια κι έξω.

(Πιάνει το λαιμό του παιδιού και με τα δυο της χέρια).

TZON: Μα τι κάνεις;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Θα το πνίξω με τα ίδια μου τα χέρια.

TZON: Σταμάτα.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μια κανονική ζωή... Αυτό μου αξίζει... Μας αξίζει...

TZON: Πάρε τα χέρια σου από το λαιμό του. Σε παρακαλώ...

(Ακούγονται δυνατά μουγκρίσματα. Η Ίγκριντ σφίγγει ελαφρά το λαιμό του παιδιού. Διστάζει να τον πιέσει περισσότερο).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πρέπει να φτάσω μέχρι το τέλος... Το ξέρεις πως πρέπει...

TZON: Ποια μάνα μπορεί ακόμα και να διανοηθεί να αφαιρέσει τη ζωή από το ίδιο της το παιδί;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Η Μήδεια το έκανε... Και δικαιώθηκε...

TZON: Από εκδίκηση... Δεν είναι το ίδιο...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Από έρωτα... Για τον άντρα της... Από έρωτα σκότωσε τα παιδιά της... Από πότε είναι κακό να σκοτώνεις από έρωτα;

TZON: Ακούς τι λες;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Εσύ με άκουγες όλα αυτά τα χρόνια;

ΤΖΟΝ: Δεν είναι η ώρα τώρα γι' αυτά.

ΙΓΚΡΙΝΤ (υποτιμητικά): Ποτέ δεν είναι...

ΤΖΟΝ: Ίγκριντ άσε το παιδί...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Φύγε...

ΤΖΟΝ: Θα το μετανιώσεις...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Το σκοτάδι με καταπίνει...

(Το φως σταδιακά χαμηλώνει. Η Ίγκριντ αρχίζει να σφίγγει περισσότερο το λαιμό του παιδιού. Ο Τζον την τελευταία στιγμή της τραβά τα χέρια. Η Ίγκριντ τον σπρώχνει και προσπαθεί να τον ξαναπιάσει, αλλά ο Τζον την αρπάζει και την σέρνει έξω από το δωμάτιο. Ακούγονται πολύ δυνατά μουγκρίσματα. Σκοτάδι).

*** Σάμουελ Μπέκετ, ** Όσκαρ Ουάιλντ**

8.

(Μέσα στο σαλόνι. Η Ίγκριντ και ο Τζον όρθιοι. Λογομαχούν έντονα. Σε όλη τη διάρκεια της σκηνής ακούγονται μουγκρίσματα, άλλες φορές σιγανά, άλλες φορές δυνατά).

TZON: Έχεις καταλάβει τι πήγες να κάνεις;

IGKPINT: Αν με άφηνες, τα βάσανά μας θα είχαν τελειώσει τώρα...

TZON: Λογικέψου...

(Η Ίγκριντ προσπαθεί να τον χτυπήσει, αλλά ο Τζον προλαβαίνει ν' απομακρυνθεί).

IGKPINT: Δεν καταλαβαίνεις πως όλα αυτά τα κάνω για 'σένα;

TZON: Δε σου ζήτησα ποτέ τίποτα.

IGKPINT: Μου προκαλείς αηδία.

TZON: Νομίζω πως θα ήταν καλό να μην ξαναπλησιάσεις το παιδί.

IGKPINT: Δεν είσαι σε θέση να μου απαγορεύεις τίποτα.

TZON: Έλα, ηρέμησε τώρα...

(Προσπαθεί να την αγκαλιάσει. Τον απωθεί).

IGKPINT: Έχω φτάσει στα όριά μου...

TZON: Το ξέρω...

IGKPINT: Δεν μπορώ άλλο, καταλαβαίνεις;

TZON: Γιατί δε με αφήνεις να σε βοηθήσω;

IGKPINT: Δεν το ήθελα αυτό για εμάς...

(Ο Τζον παίρνει στα χέρια του μια φωτογραφία του Ρόκι. Την κοιτά).

TZON: Αν ήταν εδώ...

(Η Ίγκριντ τον διακόπτει έξαλλη).

IGKPINT: Ε, άι στο διάολο λοιπόν...

TZON: Γιατί θυμώνεις;

IGKPINT (φωνάζοντας): Θέλω να φύγω από εδώ μέσα.

(Η Ίγκριντ πηγαίνει προς τον καναπέ. Σωριάζεται πάνω του αποκαμωμένη. Ο Τζον τρέχει και την αγκαλιάζει).

TZON: Αγάπη μου είσαι καλά;

IGKPINT: Εντάξει, κέρδισες...

TZON: Τι;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Είχες δίκιο. Έκανα λάθος.

ΤΖΟΝ: Είμαστε μαζί σε αυτό δηλαδή;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πάντα...

ΤΖΟΝ: Με συγκινείς...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Θα με συγχωρέσεις;

ΤΖΟΝ: Δεν έχω να συγχωρέσω κάτι...

(Η Ιγκριντ τον κοιτά παρακλητικά).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Θέλω να σου ζητήσω μια χάρη.

ΤΖΟΝ: Σ' ακούω.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μπορούμε να τα ξεχάσουμε όλα και να ξεκινήσουμε από την αρχή;

ΤΖΟΝ: Δεν υπάρχει κάτι για να ξεχάσουμε...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Είσαι τόσο καλός...

(Ο Τζον τη φιλά).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Συνέχισε... Μη σταματάς...

ΤΖΟΝ: Ένα φιλί ακόμα και μετά θα έλεγα να πάμε να ξεκουραστούμε λίγο... Το έχουμε και οι δυο ανάγκη...

(Την ξαναφιλά).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Θέλω να σου αποκαλύψω κάτι...

ΤΖΟΝ (παιχνιδιάρικα): Έχεις μυστικά από εμένα;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Είναι ένα όνειρο που βλέπω συχνά...

ΤΖΟΝ: Δε μου μιλάς ποτέ γι' αυτά...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Βρίσκομαι σε μια έρημη παραλία... Μόνη μου... Είναι βράδυ. Μ' ένα ολόγιομο φεγγάρι.

ΤΖΟΝ: Ακούγεται ειδυλλιακό...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Και ξαφνικά μέσα στην απόλυτη σιγή, έρχεται δίπλα μου μια γυναίκα.

ΤΖΟΝ: Πως είναι;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μακριά κόκκινα μαλλιά... Πράσινα μάτια...

ΤΖΟΝ: Την ξέρεις;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δεν την έχω ξαναδεί ποτέ...

ΤΖΟΝ: Μάλιστα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δε μιλάμε ποτέ... Απλά έρχεται... Κάθεται δίπλα μου...
Απλώνει το χέρι της... Με αγγίζει...

ΤΖΟΝ: Κι εσύ;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μου αρέσει...

ΤΖΟΝ: Κι ύστερα;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ύστερα φιλιόμαστε.

ΤΖΟΝ: Θέλω ν' ακούσω τη συνέχεια...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Έρχεται από πάνω μου... Το σώμα της κολλημένο στο δικό μου...

ΤΖΟΝ: Δεν ξέρω αν πρέπει να χαρώ, ή να ζηλέψω...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Και τότε...

ΤΖΟΝ: Τότε;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Της πιάνω το πρόσωπο... Την κοιτώ... Κι έχει μεταμορφωθεί σε σένα...

ΤΖΟΝ: Σε μένα;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Με κοιτάς... Μου χαμογελάς...

ΤΖΟΝ: Μωρό μου...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Είναι σα να σε γνωρίζω απ' την αρχή...

ΤΖΟΝ: Δεν ξέρω τι να πω...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Όπως όταν πρωτοσυναντήθηκαν τα βλέμματά μας...
(Φιλιούνται με πάθος).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ερωτευόμαστε... Ξανά...

ΤΖΟΝ: Γιατί τόσο καιρό δε μου είχες πει γι' αυτό το όνειρο;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ντροπέμουν...

(Ο Τζον της χαϊδεύει τα μαλλιά).

ΤΖΟΝ: Ο έρωτας δεν είναι ντροπή...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Θέλω να μου κρατήσεις το χέρι... Όπως τότε...

ΤΖΟΝ: Για λίγο να μην έχει τίποτε άλλο σημασία...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μόνο εγώ κι εσύ...

ΤΖΟΝ: Μόνο εμείς...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Κάτω από το φως του φεγγαριού...

ΤΖΟΝ: Κάτω από το φως του φεγγαριού...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μη μιλάς άλλο...

(Φιλιούνται ξανά. Η Ιγκριντ κουρνιαάζει μέσα στην αγκαλιά του).

ΤΖΟΝ: Σ' αγαπώ...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Κι εγώ σ' αγαπώ...

(Το φως σιγά σιγά σβήνει. Ο Τζον και η Ιγκριντ παραμένουν αγκαλιασμένοι πάνω στον καναπέ. Οι ανάσες τους βαριές. Ακούγονται αμήχανα γελάκια, πνιχτά στην αρχή, πιο δυνατά στη συνέχεια. Μαζί και ήχοι φιλιών. Παράλληλα, συνεχίζουν να ακούγονται μουγκρίσματα από το παιδικό δωμάτιο. Σκοτάδι).

9.

(Ο Τζον και η Ίγκριντ είναι τώρα ξαπλωμένοι στην κρεβατοκάμαρα. Κοιτούν ο ένας τον άλλον και μοιάζουν ευτυχισμένοι).

TZON: Νιώθω ελεύθερος πια...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Κι εγώ...

TZON: Τώρα μπορούμε επιτέλους...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πες το λοιπόν...

TZON: Να ζήσουμε... Ξανά...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ευτυχία... Εύκολα την ξεστομίζεις, δύσκολα όμως την πετυχαίνεις...

TZON: Άστα αυτά τώρα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Τι κάνουμε λοιπόν;

TZON: Από αύριο κιόλας...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ναι;

TZON: Θ' αρχίσουμε να βγαίνουμε βόλτα... Οι τρεις μας...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μήπως είναι ακόμα λίγο νωρίς;

TZON: Ήδη το έχουμε καθυστερήσει...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ωραία λοιπόν... Τι άλλο;

TZON: Σε λίγους μήνες θα ψάξουμε για παιδικό...

(Το πρόσωπο της Ίγκριντ σκοτεινιάζει).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Έφτασε πια ο καιρός...

TZON: Όλα θα πάνε καλά θα το δεις...

ΙΓΚΡΙΝΤ (αμήχανα): Είμαι σίγουρη...

TZON: Θα κάνει φίλους...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Λογική εξέλιξη...

TZON: Θα φέρνει τους καλύτερους βαθμούς...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Θα είμαστε περήφανοι...

TZON: Θα τον βλέπουμε να μεγαλώνει...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Θα είναι το πιο όμορφο αγόρι...

TZON: Όλα τα κορίτσια θα τον ερωτεύονται...

(Η Ίγκριντ δείχνει να μην είναι καλά. Κρατά το στομάχι της).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Νομίζω πως βιάζεσαι πολύ...

TZON: Ξέρεις πόσο γρήγορα περνά ο καιρός;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Και πάλι... Έχουμε αρκετό χρόνο μέχρι τότε...

TZON: Εντάξει, ίσως και να έχεις δίκιο... Μάλλον με παρέσυρε ο ενθουσιασμός...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Τα έχεις σκεφτεί πάντως όλα, έτσι;

TZON: Πάντα ονειρευόμουν ένα παιδί...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Το ξέρω...

TZON: Έχω ήδη σκεφτεί το μέλλον του... Από πριν σε γνωρίσω...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δε βρίσκεις πως είναι λίγο άρρωστο όλο αυτό;

TZON: Εννοείται πως θα έχεις λόγο κι εσύ...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Καλύτερα να κοιμηθούμε... Το ξανασυζητάμε πάλι αύριο...

TZON: Ξέρεις τι θα ήταν καλύτερο;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δε φαντάζομαι να εννοείς...

TZON: Μπορούμε να πάμε να κοιμηθούμε στο δωμάτιο του παιδιού... Όλοι μαζί...

(Η Ίγκριντ αρχίζει να βήχει).

ΙΓΚΡΙΝΤ (με δυσκολία): Δεν... Δεν αισθάνομαι καλά...

TZON: Αγάπη μου να σου φέρω λίγο νερό...

(Ο Τζον δεν προλαβαίνει να ολοκληρώσει τη φράση του. Η Ίγκριντ σηκώνεται από το κρεβάτι και κάνει εμετό. Υστερα πέφτει στο πάτωμα).

ΙΓΚΡΙΝΤ (ίσα που ακούγεται): Βοήθησέ με...

(Ο Τζον τρέχει και τη σηκώνει. Τη βοηθάει να ξαπλώσει ξανά στο κρεβάτι).

TZON: Ίγκριντ... Τι έχεις;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Νιώθω πολύ αδύναμη...

TZON: Ίσως κάτι να σε πείραξε...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πρέπει να σηκωθώ...

TZON: Μωρό μου τι είναι αυτά που λες;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πρέπει να πάμε στο παιδί...

TZON: Θα πάω εγώ... Εσύ ξεκουράσου...

(Η Ίγκριντ προσπαθεί να σηκωθεί, αλλά δεν τα καταφέρνει).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ακούς τι σου λέω;

TZON: Μα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δώσε μου το χέρι σου...

TZON: Είσαι σίγουρη;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Θέλω να πάω στο γιο μου...

(Ο Τζον τη βοηθά να σταθεί στα πόδια της).

TZON: Είσαι εντάξει;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Σταματά να με ρωτάς πως είμαι...

TZON: Ας προχωρήσουμε λοιπόν...

(Ο Τζον κρατά την Ιγκριντ που δυσκολεύεται να περπατήσει. Βγαίνουν από την κρεβατοκάμαρα. Σκοτάδι. Όταν τα φώτα ξανανοίγουν, βρίσκονται μέσα στο δωμάτιο του παιδιού. Ακούγονται ελαφρά μουγκρίσματα).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Άκου το πως κελαηδάει...

TZON: Ανησυχώ...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μα είναι μια χαρά...

TZON: Για εσένα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Είμαι καλά τώρα...

TZON: Μου φαίνεσαι χλωμή.

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πέρασε σου λέω...

TZON: Ξέρεις...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Τι;

TZON: Θα ήθελα να ήταν κι εκείνος μαζί μας...

(Η Ιγκριντ προσπαθεί να κρύψει την ενόχλησή της)..

ΙΓΚΡΙΝΤ: Έχει φύγει πια...

TZON: Θα συμπλήρωνε την ευτυχία μας...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μην το κάνεις αυτό στον εαυτό σου...

TZON: Οι τέσσερις μας... Μαζί...

ΙΓΚΡΙΝΤ (ψεύτικα): Ωραία θα ήταν...

TZON: Δε θα το ζήσουμε ποτέ...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ξέχασε το τώρα...

TZON: Δεν είναι εύκολο...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Έλα να τον νανουρίσουμε...

ΤΖΟΝ: Ίσως να βοηθήσει...

(Η Ίγκριντ και ο Τζον πάνε πάνω από το κρεβάτι του παιδιού. Το κοιτούν. Του χαμογελούν. Η Ίγκριντ αρχίζει να σιγοτραγουδά ένα νανούρισμα).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Κοιμάται εμένα ο σκρίνος μου και πώς θα τον ξυπνήσω, πού θα βρω διαμαντόπετρες να τον πετροβολήσω;

(Το παιδί γουργουρίζει ευτυχισμένο. Η Ίγκριντ και ο Τζον ξαπλώνουν κατάκοποι στο κρεβάτι. Κοιμούνται σχεδόν αμέσως. Σκοτάδι).

10.

(Μέσα στο σαλόνι. Η Ίγκριντ κάθεται στον καναπέ. Δείχνει ήρεμη. Ο Τζον μπαίνει στη σκηνή, κρατώντας στην αγκαλιά του το παιδί. Της χαμογελά).

TZON: Καιρός δεν ήταν ν' αρχίσει να βγαίνει από το δωμάτιο;

IGKPINT: Ίσως και να έχεις δίκιο...

TZON: Κοίτα τον... Δε μοιάζει πολύ ευτυχισμένος;

IGKPINT: Μάλλον για πρώτη φορά στη ζωή του...

TZON: Θέλεις να τον κρατήσεις;

IGKPINT: Δεν ξέρω αν είμαι έτοιμη...

TZON: Έλα... Δοκίμασε...

(Της δίνει το παιδί).

IGKPINT: Μοναδικό συναίσθημα...

TZON: Είδες πόσο εύκολο ήταν;

(Ξαφνικά ο μικρός αρχίζει να μουγκρίζει δυνατά).

IGKPINT: Ησύχασε... Η μανούλα είναι εδώ...

TZON: Μα τι έπαθε έτσι ξαφνικά;

IGKPINT: Ίσως επειδή είναι η πρώτη μας φορά...

TZON: Θα συνηθίσει... Μην ανησυχείς...

IGKPINT (προς το παιδί): Μωρό μου όμορφο...

TZON: Νομίζω πως σου έβγαλε τη γλώσσα...

IGKPINT: Επικοινωνούμε... Το πιστεύεις;

TZON (με σπασμένη φωνή): Δε μπορείς να φανταστείς πόσο ευτυχισμένο με κάνετε...

IGKPINT: Θέλω να του ζουλήξω τα μαγουλάκια μέχρι να σκάσουν...

TZON: Τι γλυκό...

(Η Ίγκριντ κάνει κίνηση για να πιάσει το πρόσωπο του παιδιού. Εκείνο της δαγκώνει το δάχτυλο. Τραβάει το χέρι της ξαφνιασμένη).

IGKPINT: Γιατί το έκανες αυτό αγαπούλα μου;

TZON: Σου παίζει... Μην ταράζεσαι...

IGKPINT: Εύχομαι να έχεις δίκιο...

TZON: Είμαι σίγουρος... Ξαναπροσπάθησε...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ας γίνει το θέλημά σου...

(Η Ίγκριντ ξαναδοκιμάζει ν' αγγίξει το πρόσωπο του παιδιού. Εκείνο τη δαγκώνει και πάλι, αυτή τη φορά πιο δυνατά. Το δάχτυλο της αρχίζει να στάζει αίμα. Το καλύπτει πρόχειρα μ' ένα χαρτομάντηλο).

ΤΖΟΝ: Δεν ξέρω τι να πω...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Παραλίγο να μου κόψει κομμάτι...

ΤΖΟΝ: Ίσως να είναι ο τρόπος του για να σου δείξει πόσο σ' αγαπάει...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μάλλον με μισεί...

ΤΖΟΝ: Μα τι είναι αυτά που λες;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μισεί την ίδια του τη μάνα...

ΤΖΟΝ: Έχεις άδικο...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μπορεί και να το αξίζω τελικά...

ΤΖΟΝ: Δεν είναι σωστό να σκέφτεσαι έτσι...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Τι του έχω προσφέρει στ' αλήθεια;

ΤΖΟΝ: Είσαι η μητέρα του... Αυτό και μόνο...

(Η Ίγκριντ τον διακόπτει).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Αηδία και απόρριψη... Αυτά έχει πάρει από εμένα...

Και τώρα μου το ξεπληρώνει...

ΤΖΟΝ (ενοχλημένα): Δε θέλω να συμμετάσχω σε αυτόν τον παραλογισμό...

ΙΓΚΡΙΝΤ (Τον αγνοεί): Δεν τον αδικώ...

ΤΖΟΝ: Κι εγώ τι ρόλο παίζω Ίγκριντ;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ποτέ δεν ήσουν εσύ το πρόβλημα...

ΤΖΟΝ: Δε γίνεται να σοβαρολογείς...

(Το παιδί αρχίζει να μουγκρίζει και πάλι δυνατά).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μπορείς να τον πάρεις από πάνω μου; (Χωρίς να περιμένει απάντηση, του δίνει το παιδί).

ΤΖΟΝ (απογοητευμένα): Ένα βήμα μπρος, δύο πίσω...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Και τι θέλεις δηλαδή; Να με φάει ολόκληρη;

ΤΖΟΝ: Υπερβάλλεις... Δύο μικρά δαγκωματάκια ήταν...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Όσο και να προσπαθείς να διαστρεβλώσεις την πραγματικότητα...

ΤΖΟΝ (ειρωνικά): Είναι που ποτέ δεν ήμουν το πρόβλημα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πότε επιτέλους θα το καταλάβεις;

ΤΖΟΝ: Το έχω ήδη καταλάβει...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Όλο αυτό έχει να κάνει με έμενα και το παιδί...

ΤΖΟΝ: Σοβαρά;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Και μόνοι μας πρέπει να το λύσουμε...

ΤΖΟΝ (σαρκαστικά): Η δικιά μου παρουσία διακοσμητική...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μ' έχεις κουράσει Τζον...

ΤΖΟΝ: Το ακούσαμε κι αυτό...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δε θέλω να το συζητήσω άλλο...

ΤΖΟΝ (προσπαθεί, φανερά ενοχλημένος, ν' αλλάξει συζήτηση):
Νομίζω πως ήρθε η ώρα να τον ταΐσω...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Να μη σε κρατάω λοιπόν...

ΤΖΟΝ: Αυτό μόνο έχεις να πεις;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Έλα πήγαινε, μην τον αφήνεις να πεινάει...

ΤΖΟΝ: Δεν θα τελειώσει εδώ αυτό...

(Ο Τζον αποχωρεί εκνευρισμένος, μαζί με το παιδί. Η Ίγκριντ μένει μόνη της στη σκηνή).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Κι όμως αγάπη μου... Το τέλος ίσως και να είναι πιο κοντά απ' ότι νομίζεις. Δεν έχω άλλες αντοχές πια... Όσο κι αν σε λατρεύω, θα πρέπει να πάρω μια απόφαση. Σύντομα... Ο χρόνος μας τελειώνει...

(Η Ίγκριντ σηκώνεται και προχωράει αργά προς την έξοδο της σκηνής. Πετάει κάτω το χαρτομάντηλο. Αρχίζει να γλύφει το αίμα που συνεχίζει να τρέχει από το δάχτυλο της. Φτάνει στην άκρη της σκηνής. Κοντοστέκεται για λίγα δευτερόλεπτα. Γυρίζει και κοιτά φευγαλέα το κοινό. Υστερα αποχωρεί. Σκοτάδι).

11.

(Μέσα στην κρεβατοκάμαρα. Η Ίγκριντ κάθεται στο κρεβάτι καπνίζοντας. Η πόρτα ανοίγει και μπαίνει μέσα ο Τζον. Είναι αναψοκοκκινισμένος και δείχνει να πλέει σε πελάγη ευτυχίας. Η Ίγκριντ τον κοιτά απορημένη).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Γιατί είσαι έτσι;

ΤΖΟΝ: Δε... Δε μπορώ ακόμη να το πιστέψω...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Θέλεις να μου πεις τι συνέβη;

ΤΖΟΝ: Πήγα να βάλω τον μικρό για ύπνο...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Και λοιπόν;

ΤΖΟΝ: Τον έβαλα στο κρεβάτι και... Και...

(Ο Τζον αρχίζει να κλαίει με λυγμούς).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Προσπάθησε να ηρεμήσεις...

ΤΖΟΝ (παίρνοντας βαθιά ανάσα): Την είδα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Τι;

ΤΖΟΝ: Ήταν μια παλιά φωτογραφία...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δικιά μας;

ΤΖΟΝ: Όχι. Του Ρόκι... Τ' ακούς;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ακόμα δεν καταλαβαίνω...

ΤΖΟΝ: Την είδα και σκέφτηκα πως από κάπου θα πρέπει να είχε παραπέσει...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Σίγουρα...

ΤΖΟΝ: Πήγα λοιπόν να τη μαζέψω και τότε...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Τότε;

ΤΖΟΝ (ξαναπαίρνει βαθιά ανάσα): Μου την πήρε από τα χέρια και...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Και;

ΤΖΟΝ: Άρχισε να μου δείχνει... Μια τον Ρόκι στη φωτογραφία και μια τον εαυτό του...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μπορεί να του έκανε εντύπωση...

ΤΖΟΝ: Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ίσως επειδή δεν είχε ποτέ του δει σκυλί...

ΤΖΟΝ: Συνέχισε να κάνει την ίδια κίνηση... Ξανά και ξανά... Σα να ήθελε να μου πει κάτι...

(Η Τγκριντ τον κοιτά με εμφανή την περιέργεια στο βλέμμα της).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ας υποθέσουμε λοιπόν πως έχεις δίκιο...

ΤΖΟΝ: Είμαι βέβαιος...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ωραία λοιπόν... Και τι πιστεύεις πως ήθελε να σου πει;

ΤΖΟΝ: Μα ακόμα δεν έχεις καταλάβει;

ΙΓΚΡΙΝΤ (με εκνευρισμό): Θέλω να δω που θα το πας...

ΤΖΟΝ: Είναι εκείνος...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ποιος;

ΤΖΟΝ: Οι προσευχές μου επιτέλους εισακούστηκαν...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δεν είναι δυνατό να εννοείς...

ΤΖΟΝ: Επέστρεψε αγάπη μου...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Είσαι παρανοϊκός...

ΤΖΟΝ: Μέσα από το παιδί μας...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δε γίνονται αυτά τα πράγματα...

ΤΖΟΝ: Ποτέ δεν ήταν άρρωστος ο μικρούλης...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ως εδώ Τζον...

(Ο Τζον της ρίχνει ένα άγριο βλέμμα).

ΤΖΟΝ: Γιατί αντιδράς έτσι;

ΙΓΚΡΙΝΤ: Το καταλαβαίνεις πως έχεις ξεπεράσει κάθε όριο;

ΤΖΟΝ: Μας συνέβη ένα θαύμα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Τίποτα δε συνέβη...

ΤΖΟΝ: Δε θα μου το χαλάσεις, ό,τι κι αν πεις...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ακούς τον εαυτό σου;

ΤΖΟΝ: Είναι η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής μου...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μέχρι και ο αγαπημένος σου Ουάιλντ θα σε αφορίζε...

ΤΖΟΝ: Θα το είχε κάνει παραμύθι...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Λες;

ΤΖΟΝ: «Ένας σκύλος στον παράδεισο»...

ΙΓΚΡΙΝΤ (ενοχλημένα): Δεν περίμενα ποτέ ότι θα έφτανες σε τέτοιο σημείο...

ΤΖΟΝ: Το παρατραβάς...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πως επέτρεψες να σου συμβεί αυτό;

TZON: Ας το σταματήσουμε εδώ...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μονάχα δυο τρόποι υπάρχουν για να τελειώσει...

TZON: Σε παρακαλώ...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ή να τον σκοτώσουμε...

TZON: Μη συνεχίζεις...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ή να χωρίσουμε...

TZON: Δεν μπορείς να ζήσεις χωρίς εμένα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πως μπορούμε να συνεχίσουμε έτσι;

TZON: Ίσως να αφήναμε να περάσει αυτό το βράδυ...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δεν υπάρχει λόγος...

TZON: Και αύριο με πιο καθαρό μυαλό να το ξανασυζητήσουμε...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Κουράστηκα να μιλάω...

TZON: Πρέπει να...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Και να μην ακούς...

TZON: Θα μπορούσαμε να κάνουμε έρωτα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Εμείς οι δυο δεν πρέπει να ξανακάνουμε ποτέ έρωτα...

(Ο Τζον γυρίζει και κοιτά την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Ύστερα γυρνά και πάλι προς την Ίγκριντ).

TZON: Αν έρθεις μαζί μου να τον δεις, είμαι σίγουρος πως θα το πιστέψεις...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δεν έχω να πάω πουθενά...

(Ακούγονται μουγκρίσματα).

TZON: Τον ξυπνήσαμε...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πρέπει να πάω να τον κοιμίσω...

TZON: Ίγκριντ όχι...

ΙΓΚΡΙΝΤ (έκπληκτη): Παρακαλώ;

TZON: Πρέπει να σταματήσεις να τον αντιμετωπίζεις σαν παιδί...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Φύγε από μπροστά μου...

(Ο Τζον την εμποδίζει να βγει από την κρεβατοκάμαρα).

TZON: Δε μπορώ να σε αφήσω...

ΙΓΚΡΙΝΤ (φωνάζοντας): Θέλω να πάω στο γιο μας...

TZON: Δεν είναι ο γιος μας...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Εντάξει... Άσε με λοιπόν να πάω στον Ρόκι... Μου έχει λείψει...

ΤΖΟΝ: Αγάπη μου έχει καιρό να σε δει και δεν ξέρω πως θ' αντιδράσει...

ΙΓΚΡΙΝΤ (πολύ ειρωνικά): Είμαι σίγουρη πως θα κατουρηθεί από τη χαρά του...

(Η Ιγκριντ σπρώχνει τον Τζον και βγαίνει έξω από την κρεβατοκάμαρα. Εκείνος την ακολουθεί. Η πόρτα κλείνει. Ακούγονται πολύ δυνατά μουγκρίσματα. Σκοτάδι).

12.

(Μέσα στο σαλόνι. Η Ίγκριντ και ο Τζον απέναντι ο ένας από τον άλλον. Εμφανώς αναστατωμένοι. Σε όλη τη διάρκεια της σκηνής ακούγεται το Light of the Seven του Ramin Djawadi).

TZON: Ίγκριντ σε παρακαλώ...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Θέλω να πάω να τον δω...

TZON: Δεν είσαι έτοιμη ακόμα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πρέπει να με αφήσεις...

TZON: Δεν ξέρω αν μπορώ...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Αν αυτό χρειάζεται για να σε πιστέψω...

TZON: Έπρεπε ήδη να το είχες κάνει...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Για να συνεχίσουμε να είμαστε μαζί...

TZON: Θέλω αυτή τη συνάντηση όσο κι εσύ...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Κάνε πίσω λοιπόν...

TZON: Όμως έχω ένα κακό προαίσθημα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Τι χειρότερο μπορεί να μας συμβεί;

TZON: Φοβάμαι...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Κι εγώ...

TZON: Μην το κάνεις σε ικετεύω...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πρέπει να τον δω... Να τον αγγίξω...

TZON: Μπορεί αυτό να είναι το τέλος μας...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Ας είναι λοιπόν...

TZON: Ίσως πρέπει να το πάρουμε απόφαση...

(Η μουσική δυναμώνει ελαφρά).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Είμαστε σύμφωνοι τότε;

TZON: Πως ποτέ δε θα είμαστε ολοκληρωμένοι...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Είμαι διατεθειμένη να το κάνω σου λέω...

TZON: Πάντα κάτι θα λείπει...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Άκουσε με...

TZON: Δε θα φτάσουμε ποτέ στην απόλυτη ευτυχία...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Μην το λες αυτό...

TZON: Μπορεί να μη μας ήταν γραφτό...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Εμείς ορίζουμε τη μοίρα μας...

ΤΖΟΝ: Πόσο θα ήθελα να ήταν αλήθεια...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πάμε μαζί αν το θες...

ΤΖΟΝ: Πρέπει να το κάνεις μόνη σου...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Πάντα μαζί τα αντιμετωπίζαμε όλα...

ΤΖΟΝ: Δεν ξέρω...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Κι όμως ξέρεις...

ΤΖΟΝ: Ο κίνδυνος είναι μεγάλος...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Κι αν ακόμα κάτι συμβεί, θα είσαι δίπλα μου για να με προστατεύεις...

ΤΖΟΝ: Ειλικρινά, δεν ξέρω αν αυτή τη φορά θα μπορώ...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Είμαι σίγουρη πως ναι...

ΤΖΟΝ: Υπάρχουν στιγμές που κάποιος άλλος αποφασίζει για μας...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δεν πίστευα ποτέ μου σ' αυτά...

ΤΖΟΝ: Όταν η ίδια η πραγματικότητα μας ξεπερνά...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Νόμιζα πως ήμασταν πιο δυνατοί... Μαζί...

ΤΖΟΝ: Μακάρι να μπορούσα να συμφωνήσω...

(Μικρή παύση).

ΙΓΚΡΙΝΤ (τρομαγμένα): Κι αν... Αν δεν είναι κανείς στο δωμάτιο;

ΤΖΟΝ: Μέσα είναι... Σε περιμένει...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Είμαι έτοιμη τότε Τζον... Ας ξεκινήσουμε...

ΤΖΟΝ: Ας κάνουμε λίγη υπομονή ακόμη...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Όπως θες...

ΤΖΟΝ: Μερικά λεπτά μόνο...

(Η μουσική δυναμώνει ακόμη περισσότερο. Στο βάθος της σκηνής διακρίνεται μια σκιά να μπουσουλάει προς την Ίγκριντ. Το φως αρχίζει να χαμηλώνει, μέχρι που γίνεται σκοτάδι).

ΙΓΚΡΙΝΤ: Λοιπόν;

ΤΖΟΝ: Αρχίζει...

(Παράλληλα με τη μουσική ακούγονται δυνατά μουγκρίσματα. Ύστερα ένας γδούπος. Τα μουγκρίσματα συνεχίζονται. Θυμίζουν λυσσασμένο σκυλί που ορμάει στο ανυποψίαστο θήραμά του).

ΙΓΚΡΙΝΤ (με πνιχτή φωνή, γεμάτη τρόμο): Βοήθεια...

TZON: Μην αντιστέκεσαι αγάπη μου...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Με σκοτώνει...

TZON: Άντεξε στον πόνο... Το ξέρω ότι μπορείς...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Σώσε με... Σε ικετεύω...

(Η μουσική δυναμώνει όλο και περισσότερο, μαζί και τα μουγκρίσματα).

TZON: Ξαναζούμε...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δε θέλω να πεθάνω...

TZON: Ξαναγεννιόμαστε...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Σταμάτα τον...

TZON: Αναστεινόμαστε...

ΙΓΚΡΙΝΤ *(με πολύ αδύναμη φωνή):* Πες του να μ' αφήσει...

TZON: Σας καμαρώνω...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Τράβηξέ τον από πάνω μου...

TZON: Αναπαριστάνετε μπροστά στα μάτια μου το θαύμα της ζωής και του θανάτου...

(Για λίγο ακούμε μόνο τη μουσική και τα μουγκρίσματα, πολύ δυνατά πια και τα δύο).

ΙΓΚΡΙΝΤ *(ξεψυχισμένα):* Για το μόνο που δε μετανιώνω...

TZON: Μη μιλάς... Το κάνεις χειρότερο...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Είναι το ό,τι σ' αγάπησα... Με όλη τη δύναμη της ψυχής μου...

TZON: Ηρέμησε τώρα...

ΙΓΚΡΙΝΤ: Εσένα... Μόνο εσένα...

TZON: «Άλλοι για λίγο ερωτεύονται κι άλλοι για πολύ...».

ΙΓΚΡΙΝΤ: Δεν αντέχω άλλο...

TZON: «Άλλοι τον Έρωτα πουλάνε κι άλλοι τον αγοράζουν...».

ΙΓΚΡΙΝΤ: Αντίο αγάπη μου...

TZON *(λυπημένα):* «Άλλοι με βουρκωμένα μάτια τον σκοτώνουνε...».

ΙΓΚΡΙΝΤ: Σ' ευχαριστώ για όλα...

TZON: «Κι άλλοι βουβοί τον αφανίζουν...».

ΙΓΚΡΙΝΤ: Να με θυμάσαι...

TZON: «Κι ενώ ο καθείς σκοτώνει ό,τι αγαπάει...».

ΓΚΡΙΝΤ: Όπως κι εγώ...

ΤΖΟΝ: «Όλοι ωστόσο δεν πεθαίνουν...».

(Η Γκριντ ξεψυχά... Τα μουγκρίσματα σταματούν απότομα. Μένει ν' ακούγεται μόνο μουσική. Σταδιακά τα φώτα ανάβουν ξανά. Βλέπουμε τον Τζον να κοιτά το πτώμα της Γκριντ. Δίπλα του ένα αγόρι. Φυσιολογικό... Κοιτά κι αυτό το άψυχο σώμα που κείται μπροστά του. Η μουσική σταματά σιγά σιγά. Σκοτάδι ξανά).

***** Οι φράσεις που βρίσκονται μέσα σε εισαγωγικά, είναι παρμένες από την «Μπαλάντα της φυλακής του Ρήντιγκ», του Όσκαρ Ουάιλντ.**